

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014

120

KROGSTADTUNET

Krogsstad

117198

Finnset
9310 SØRREISA
Telefon ~~089-01-071~~

Telefon: 77 86 10 71

Telefax: 77 86 10 71

Til INO/Folke og Land   Telefax: 22 5627 75
 Adr Elisenberg
 Fra Frogsstad
 Dato .....

Antall sider: 4
(inkl. denne)

Hei på dere!

Sendt dere noen nummer fra
 Høyesteledelsen. Skjette for
 vel 50 av sidene.

Hjertelig hilsen

Frogsstad

1949

Hei, fra november til desember

Hei, god dag til alle som mener det skal bli
frokost og lunsj på de fleste dager, og kaffe til
kaffen i slutten av månen. 1949 meldte en
Troms-løser

George var gutten som ble kalt George

Med George var det en garanti for å bli
Julie viste meg å spille musik

Steva blei fangst i den ringeren og blei

blotte var noe godt som man da jeg i
Hæstad. Men det var ikke helt
byll. En av de som ble skilt fra
Hæstad var en som på samme

med et par år i tillegg. Vi fikk
en som var en av de som ble skilt fra
Hæstad. Men det var ikke helt
blotte var noe godt som man da jeg i

en av på den jeg sendt til Hæstad
Lille Hæstad. Men det var ikke helt
blotte var noe godt som man da jeg i

blotte var noe godt som man da jeg i
Hæstad. Men det var ikke helt
blotte var noe godt som man da jeg i

Den 12 november ble jeg arrestert og
polit. Det var en lang og
fremme og hjerte som ble skilt fra
Hæstad. Men det var ikke helt
blotte var noe godt som man da jeg i

blotte var noe godt som man da jeg i
Hæstad. Men det var ikke helt
blotte var noe godt som man da jeg i

hjelpesaken, (Troms-løser)

Ingenorg i "Hei", som er en. Da går
nært da jeg på den første dag ved
gjefen for slik som hjelpesaken i

en som

blotte var noe godt som man da jeg i
Hæstad. Men det var ikke helt

blotte var noe godt som man da jeg i
Hæstad. Men det var ikke helt
blotte var noe godt som man da jeg i

blotte var noe godt som man da jeg i
Hæstad. Men det var ikke helt

blotte var noe godt som man da jeg i
Hæstad. Men det var ikke helt

blotte var noe godt som man da jeg i
Hæstad. Men det var ikke helt

blotte var noe godt som man da jeg i
Hæstad. Men det var ikke helt

på kaiområdet som tilhørte luftforsvaret, etter første besøk nektet de oss videre bruk av lokalene. Det var nå fare for stopp med denne transporten. Jeg tillot meg da, uten å ha konferert med mine foreldre å foreslå at såfremt tillatelse fra mine foreldre med godkjenning fra politimesteren skulle vi for resten av turen bo hjemme hos oss i Sommerstua, på gården vår i Sørreisa. En slik ordning ville passe meget bra, da gården vår låg 5 km. fra kaja og mot lasteplassen. Tillatelsen og godkjenningen kom, og vi gjorde 12 turer til. Jeg var kokk på disse turene og deltok bare sporadisk i lastearbeidet.

En dag det var særdeles kaldt, følte nok vaktene det spesielt ille siden han ikke deltok i arbeidet, etter å ha frosse en time sier han til en av fangene: "Isaksen, du overtar vakta," inn i første bil og borte var han. Da vi kom etter sett han inne hos min mor og drakk kaffe.

Den siste turen blei noe dramatisk, da vi var ferdig med innlastingen fikk vi storm og skipperen nektet å seile. Men hadde vi tilnålt for et visst antall dager og nå blei det krise. Bare 1 km. unna var det en tysk leir og jeg hadde hørt at det fremdeles var endel soldater der, så jeg ba om å få fri en par timer. Jeg fikk fri, ruslet avgårde til tyskleiren, og her traff jeg flere kjenninger blant soldatene fra tiden før jeg reiste ut, jeg forela vårt problem for dem, og dermed var det ikke noe problem lenger. Flere kasser med hermetikk blei lastet på en bil og så kjørte de meg heim, mat nok og stor stas.

Da stormen stilnet noe av le vi seilte på dagen ut på tur tilbake til Tromsø. Stormen var ikke helt over, og når vi kom så langt at vi fikk vinden inn Malangen og dermed forenfor tvers med kraftig slingring, rausa endel dekløst og låste rorkjettingen, som her låg utsatt til. Vi måtte lempe flere mål ved på havet for vi i siste liten fikk skuta under kontroll og berga oss bort fra land, det var så vitt vi klarte det.

Det første som skjedde etter at vi kom tilbake til leiren var å dele ut resterende hermetikk, tre bokser til hver deltager, da den siste boksen var utlevert kom den ene av vaktene som hadde vært med på turen og forlangte hermetikken levert til politikkjøkkenet. Aldri noensinne har jeg blitt så rasende, jeg tok og rista han samtidig som jeg huta han ut av brakka med beskjed om at det ikke var aktuelt med noe hermetikk til politiet. Det var fangene som hadde fått hermetikken og dermed basta. Han strauk ut av brakka og vi hørte ikke noe mere om den saken.

Tidlig på våren fikk Eirik og jeg tillatelse til å starte bilverksted i leiren, sjøset i leiren var stort og vi fikk disponere en del av dette bygget. Det blei i all enkelhet, da det kun var handverktøy vi rådde over. Vi hadde to lastebiler i leiren, "Svartemaja" fra byen samt en del andre biler og motorsykler tilhørende politifolk. Når en bil var reparert måtte den prøvekjøres, og det ofte uten vakt utafør leiren, det gikk veldig bra innil en eller annen bemerket at vi ikke hadde førerkort. Men dette lot seg også ordne, vi fikk begge kjøre opp til førerkort i 1946. I juli slapp Eirik ut og fikk sin frihet, men var flere ganger innom på besøk.

Ei natt utpå høsten blei jeg vekt av vaktene som ba meg kjøre ei kvinne til ferga, ho måtte på fødeljernet. Jeg rykka ut med svartemaja og fikk kvinna avgårde med ferga. Fødselen gikk bare bra, hørte jeg senere.

George var før krigen fenrik og lensmannsbetjent. Han likte seg ikke som fengselsmann og gikk tilbake til hæren sommeren 46. I 48 blei han overflyttet til flyvåpenet hvor han avanserte til oberstløytnant. Han var en ærlig og tjers igjennom hedersmann.

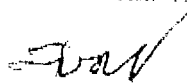
Etter George fikk vi en politimann Franz som sjef, og så han var en ærlig og skikkelig kar, en fin mann!

Siste helga i august 46 organiserte vi en tur til Sørreisa, en av leirens lastebiler blei stilt til disposisjon for oss da vi skulle heime og gjøre dugnad som betaling for husvære under fjernevedtransporten. Mange av de som hadde vært med på fjernevedtransporten, Ingeborg som enda bodde ved leiren samt en av vaktene blei med på turen. Det blei denne dagen gjort en skikkelig god dugnad. Og vi hadde det riktig hyggelig på lørdagskvelden for denne helga 27. august 1946 feiret vi sammen med mine foreldre deres sølvbryllupsdag. Selvfølgelig var jo også mine øvrige søsken med på mora.

Franz sluttet brått hos oss i oktober, desvære. Nå kom det fengselsfolk og overtok og det blei andre boller.

Vi var noen få som hadde søkt om å få komme på kurs, det blei innvilget og vi reiste straks før jul til Gulskogen Tvangsarbeidsleir ved Drammen.

På Gulskogen arbeidet vi på spreng for å komme i gang med kurs snarest mulig. Oppholdet på Gulskogen kan jeg fortelle om ved en senere anledning.

Ivar

En av fangene laget en sang med henblikk på fjernevedtransporten:

"Præmdragernes Sang."

Mel "Norrøna folket det vil fare...."

1. Sørreisa folket det vil fare
det vil føre ned til andre
Fjernevedstaber kaster gjengjeld
ansvar øker folkets arbeid:
Da vi kom fra "Ørnulf-fenden"
tentens kvalmens alle kvaler
og vår ungdom lå i brakke
og det lyste langt av veier.
Sørreisa folket det vil fare o.s.v.
2. Tre stier før var stort og mektig
nu og bort det bares
by ble overkastet,
prammer lå på redene.:
Menners krav til brenselnemnda
ble måst til vinterbrensel.
Morens krav til sine sønner
nu ble evig sag og kløving.
Sørreisa folket det vil fare o.s.v.
3. Hvor på veg to fanger møttes
måtte de om veden tale
i fordømmelsene enig
ble de brødre før de skiltes.:
Men de gamle som satt etter
reiste seg på krykkestaven
priste Gud og sa."Vi er sykermeldte
glad, ja glad vi fyrer."
Sørreisa folket det vil fare o.s.v.
4. Av bedrift som ei fornyes
føres rust på fangeviljen.
Evig ved må Tromsø brenne
nog av fanger kun det føres.:
Derfor går med damp og prammen
over Balsfjord og Malangen
atter alle NS-fanger
mot vedstaber i det fjerne.
Sørreisa folket det vil fare o.s.v.